



De corruptes, corrupteles...

La setmana passada –molt ens temem que sigui un tema de continuada actualitat– les informacions relacionades amb la corrupció destacaven especialment als mitjans de comunicació d'arreu d'Espanya. La realitat, però, fa que apareguin nous casos cada dia i el tema forma part de les converses i de les preocupacions de la gent. Quan un cas sembla sorprenent, n'apareix un altre encara de més gran i la capacitat d'incredulitat sembla augmentar per moments. Les opinions –només cal fer una ullada a les reflexions que sobre aquesta qüestió fan els signants dels diferents articles que publiquem a les nostres pàgines– són coincidents. Tothom considera que ha arribat el moment de comptar amb mecanismes de control més àgils i transparents per tal de fer que l'acció política no es converteixi en una referència que vagi directament relacionada amb la corrupció.

ALS CASOS JA CONEGUTS DEL PP, CIU, PSC... cal sumar-hi ara el relatiu al presumpte finançament irregular del PP a nivell nacional a partir dels comptes que han estat publicats i coneguts aquests darrers dies i que afecten, com ja és ben conegut, l'honorabilitat del president del Govern, Mariano Rajoy, i d'altres representants del seu partit. Aquests fets, que neguen les persones que surten als papers com a beneficiàries d'uns sobresous en negre, han de ser aclarits quan abans millor.

LA SOCIETAT ESPANYOLA, immersa des de fa temps en una crisi econòmica general de greus conseqüències, veu ara amb preocupació com aquesta manca de valors se situa en el poder polític i en institucions que haurien de ser un exemple en tot moment. I la societat –la mateixa que contesta a la *Pregunta sobre si Rajoy hauria de dimitir o no davant d'aquesta situació*– ho té força clar. Calen actuacions contundents per part de la justícia per tal que els corruptes paguin els seus errors i es presentin davant la societat com el que són, un exemple d'allò que no han de ser els servidors públics.

LES INICIATIVES QUE ES FACIN en aquest sentit, com les que ha promogut el president de la Generalitat, Artur Mas, són ben vistes en general, però estan plenes de dubtes, ja que els ciutadans fa temps que pateixen una lacra que presenta, dissortadament, massa mals exemples.

La Mitja, agrada

Els de l'Associació Esportiva La Mitja van aconseguir diumenge passat un nou èxit en organitzar, amb bona nota, la Mitja Marató Granollers – les Franqueses – la Garriga. L'alta participació d'atletes, tant pel que fa a nivell de competició com a nivell popular, situa la prova en el calendari de les grans competicions.

AL LLARG DE LES XXVII EDICIONS celebrades, els de La Mitja, lluny de conformar-se amb els reptes assolits cada any, es plantegen noves propostes i noves fites tant en el camp esportiu com socialment i culturalment parlant. Durant tot un intens cap de setmana, Granollers esdevé centre d'una competició esportiva de primer ordre que la situa entre les grans ciutats esportives d'Espanya, del món... En aquesta ocasió, l'atleta i campió olímpic, Stephen Kiprotich, va inscriure el seu nom com a nou campió de la prova. Darrera d'ell, altres 12.000 atletes van fer possible també la gran fita esportiva. A tots ells, l'enhorabona.

km.
0

PACO MONJA, director



DIMAS I LA SEVA TASCA SOCIAL

És tan considerable en aquests moments el maremàgnum de notícies dolentes que costa trobar un aspecte, un apunt, de gent optimista que vegi les coses d'una manera diferent a una societat que dedica bona part del seu temps a parlar –fins i tot aquest periodista no pot deixar de caure en la temptació– d'un tema tan poc poètic com és el de la corrupció. Aquesta qüestió s'ha convertit en el tema del dia, del bar, de la setmana, de les trobades de companys, del mes, de les reunions familiars... i envaeix, per art i gràcia d'uns quants casos alarmants, la nostra vida, les xarxes socials...

Trobar un element diferenciador més enllà d'aquestes qüestions resulta gairebé una missió impossible en un moment de grans preocupacions socials que ens empenyen a una voràgine de la qual sembla que no en podrem sortir. És per això que hem d'anar als petits exemples. Dissabte passat, els del programa El Suplement de Catalunya Ràdio que dirigeix i presenta la periodista Sílvia Cópulo van situar el seu estudi a la sala d'actes de la Biblioteca Roca Umbert de Granollers amb motiu de la celebració de La Mitja, un dia després. Una tasca (parlar de Granollers...) que cal felicitar. Serien més o menys les 10,30 hores del matí. Granollers sonava fort en aquesta emissora... Es parlava d'esforç, de lluita... I en Pedro, un treballador de DIMAS (empresa d'insercció laboral), va propiciar amb el seu emotiu relat el gran moment ràdio del matí.

Opinió

Les xarxes socials i el dret a la pròpia imatge

La revolució tecnològica produïda els darrers anys a la nostra societat amb l'aparició d'eines com Facebook, amb gairebé 1.000 milions d'usuaris, ha comportat un greu problema envers el dret a la salvaguarda de la pròpia imatge, perquè, per exemple, sempre que pugem alguna fotografia a Facebook podem estar vulnerant el dret d'un tercer a la seva imatge.

I aquest és un tema que tant la llei com els tribunals han tractat amb especial cura en els darrers temps, encara que, com veurem més endavant, no de manera unànime. Per una part la nostra legislació actual (la llei orgànica de protecció civil al dret a l'honor, la intimitat familiar i personal i la pròpia imatge) estableix com a intromissió il·legítima la captació, reproducció o publicació per fotografia, film o qualsevol altre procediment de la imatge d'una persona en llocs tancats o moments de la seva vida privada o fora d'ella, sense el seu consentiment. Això també ha estat bastament confirmat pel Tribunal Constitucional en establir que tothom, amb més o menys mesura, segons la seva exposició social, té dret a la salvaguarda de la projecció exterior de la seva imatge com a mitjà d'evitar ingerències no desitjades.

Malgrat això, per altra part darrerament està agafant força una altra línia jurisprudencial en la que s'afirma que no és obligat demanar consentiment a un tercer quan la fotografia, el so enregistrat o un vídeo és gravat amb la per-

sona que "el penja". És a dir, si jo penjo una foto on surto amb una altra persona, no li he de demanar consentiment, ni tampoc estic obligat a despenjar-la si m'ho demana. No tothom sembla estar-hi d'acord, però es una tesi, com he dit, que es va obrint camí amb força.

Tot això comporta, si ens hi fixem bé, que la vulneració del dret a la imatge en xarxes com Facebook (i aquí i podem afegir Twitter i quantes més vulguem), sigui un fet flagrant i continu. Per tant, alerta, perquè d'aquest il·lícit civil el més probable és que en sigui responsable l'usuari i no Facebook, perquè per una part la llei de serveis de la informació estableix aquesta responsabilitat de l'usuari i per l'altra les condicions contractuals de Facebook (allò que ningú llegeix mai) també fan expressament responsable l'usuari, tot i que la permisivitat i la manca de control i diligència necessària sobre el que si penja, pot fer que en moltes ocasions la societat propietària de Facebook n'hagi d'assumir també les conseqüències.

En conclusió, doncs, cal anar molt en compte a l'hora d'utilitzar aquestes xarxes socials i vigilar molt el que si penja. No és habitual, però mai sabem com pot reaccionar un tercer davant una fotografia a Facebook no autoritzada.



Ramon Font

RAMON FONT
Advocat d'Eco-Ius Consulting
rfont@ecoius.com